

7. maj. 1842

FAKTA

Dato:

7. maj. 1842

Sidetal:

Dagbog A, side 22-23

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit Liv, København 1967, s. 66-67; Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 71-72

TRANSSKRIFTION

Den 7 May.

I Onsdags gik Skovgaard og jeg ad Strandveien til Vedbek, hvor jeg tegnede nogle Studier til mit store Maleri. Derfra gik vi over Holte til Rude Skov, til Skovgaards Onkel, Skovfoged Hansen; ¹ hos ham blev vi til igaar Formiddags, da vi atter vandrede hertil. Det var ret en deilig Tour; Skoven er næsten grøn og utallige Fugle qviddre, slaae, skrige, kurre, synge; Skovbunden er saa deilig med sine Millioner Blomster – Naturens Liv er gjenvakt efter Vinter-Dvalen, ogsaa mit, jeg føler mig saa oplivet og vel til mode, som jeg ikke i lang, lang Tid har været. Vi besøgte de deilige Søer: Skovrød Søe, Løg Søe og Ebberød Sø og den lille Ager Sø er lige ved Stedet, hvor vi boede; men, hvad der næsten meest interesserede mig var den store, steppeagtige Sækkedam, der har en ganske eiendommelig, for mig ganske nye Character. Denne store moseagtige Flade, med sine talløse Tuer, heelt omgivet af Skov og paa flere Steder med smukt formede Bakker, er ret en Tumbleplads for Dyrene; her lusker Ræven, fortalte Skovgaard mig, efter Fuglevildt, og skal hans Onkel skaffe et Stykke Raavildt, saa veed han, her kan man træffe det; den store Musvaage svinger sig i Kredse over Sletten, her mærker man kun [oversteget: li] svage Spor af Mennesker, her er Naturen i Fred og Ro overladt til sig selv, og har ogsaa givet det hele Landskab sit Stempel. Ogsaa Høibjerg besøgte jeg igjen og frydede mig over den deilige Udsigt mod Hveen og Sundet. Adskillige Tegninger fik jeg, og skal nu for Alvor tage fat paa mit Stykke, hvortil jeg snart kan have Kartonen færdig. Maatte jeg kunne qvæle alle Ønsker eller Længsler i mit Bryst efter anden Lykke end den, vort Arbeid giver. Men allevegne hører jeg hendes ² Roes, og mine Tanker er dog i mine bedste Øieblikke hos hende. – – Træet udenfor mit Vindue har udfoldet sine Blade mens jeg har været borte, det er ret venligt, men dog langtfra, som den yndige Indgang til min Bolig paa Marmorpladsen, hvor jeg henlevede 3 lykkelige Aar. ³ Den gammeldags Trætrappe, hvor jeg om Morgen[en] sad med min Pibe, den lange Gang med Stakittet ved den ene Side, hvor de frodige Planter stak ud mellem Sprosserne, Ruinen, hvis hele Historie er den jammerligste nogen Bygning kan have, havde dog noget Smukt og var saa kostelig opført at man havde Glæde af at betragte den, alt dette savner jeg her; jeg mistede mit yndige Hjem paa Fredriksværk og min hyggelige Bolig her i Byen paa samme Tid. Dog, deri vil •23• jeg nødig see for meget, da jeg aldrig med Rimelighed tør vente Meget af jordiske Herligheder, og derfor ikke tør tro, at jeg nogensinde vil kunne indrette et Hjem, som jeg ønsker, saa vil jeg gaae den anden Vei, og nøies med det nødvendigste, og glæde mig ved den Frihed man nyder, naar man saa at sige Intet eier; jeg vil søge min Glæde og min Rigdom i Livet men ikke i dets Skal, og jeg tør dog kappes [oversteget: med] i Tilfredshed med Mange, der leve i Overflod.

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

¹ Lars Hansen, gift med P.C. Skovgaards faster, Dorthea Marie Hansen, f. Skovgaard (1797-1871).

² Louise Neergaard (1816-1895).

³ Lundbye havde fra 1838 til oktober 1841 boet på et lejet værelse i et bindingsværkshus ud mod Store Kongensgade, nær ved den ufuldførte Frederikskirke kaldet Marmorkirken. Hans vært var den tilligere forvalter ved kirken, Hans Schoubye (ca. 1759-1841), og efter dennes død fik Lundbye værelse hos sønnen, kontrollør Carl Schoubye på Frederiks Hospital.

22. den 17. Maj.

I Onsdags gik Skougard og jeg ad Strandvejen til Voldet, hvor jeg tegnede nogle Studier til mit store Maleri. Derfra gik vi over Hølt til Røde Skov til Skougards Onkel, Skoufjæde Klauzen, hos ham blev vi til, gæst Formiddags, der var et eller uendrede kort. Det var set en delig Tour; Skoven er næsten grøn og utallige Fugle gædder, slæde, skrig, kurve, synger; Skovbunden er saa delig, med sine Myllermø Blomster - Naturens Liv er gjenakt efter Vinter. Doalen, og saa mit, jeg føler mig saa opløst og vel tilvarede, som jeg ikke i lang, lang Tid har været. Vi besøgte de delige Søer: Skovsø, Rød Sø og Eikensø og den lille Åger Sø er lige ved Hølt, hvor vi boede, men hvad der næsten mest interesserede mig var den store, støjende Sø, der her er ganske eiendommelig, for mig ganske nye Characterer. Denne store mosagtige Flade, med sine talløse Træer, helt omgivet af Skov og paa flere Steder med finrødt formet Bække, er net en Tivolsplads for Dyrene; her ligger Røven, fortælle Skougard mig, efter Fuglelivet, og skal hans Onkel skaffe et Stykke Raarvildt, saa ved han, her kan man træffe det; den store Mies væge øvinger sig; her ses ogsaa Støtten, her møder man kun to saage Spor af Mennesker, her er Naturen i Fred og Ro overladt til sig selv, og har ogsaa givet det hele Landskab sit Stempel. Ogsaa fuldstændig besøgte jeg i Aften og forlode mig ogsaa den delige Nedrigt med Blusen og Svundet. Adskillige Tegninger fik jeg, og skal min for alle tage fat paa mit Stykke, hvortil jeg snart kan have Kartonen færdig. Mætte jeg kunne gaa alle Punkter alle Længder i mit Broyt eller anden Lykke end den, som det er givet. Men allerede her har jeg kendt Røven, og mine Tanker er dog i mine bedste Øjeblikke hos hos kendt. — Troet udenfor mit Vindue har udfuldt sine Blade mens jeg her været borte, det er net sørligt, men i og langt fra, som den gode Indgang til min Bolig paa Mønstrepladsen, hvor jeg hulede 3 Lykkelige Aar. Den gammel dags Trætrappe, hvor jeg som Morgen sad med min Pibe, den lange Gang med Skattekøt ved den ene Side, hvor de friske Planter stak ind mellem Sprøsserne, Rønnen, hvis hele Historie er den gammelste nogen Begynde kan træffe; havde dog noget Samt og var saa kostelig afført at man kunde glæde af at betrakte den, alle disse seer jeg her; jeg mistede mit gode Øje paa Tordens uorte og min kjærlige Bolig her i Byen paa samme Tid. Dog, den vil

jeg midig see for meget; da jeg aldrig med Hensigt har ventt Mødet af jend 29
Diske Hensigt og derfor ikke tør tro, at jeg nogen sinde vil kunne indrette
et Hjem, som jeg ønsker, saa vil jeg gaae den anden Vei, ogreise med det
nødvendigste, og glæde mig ved den Frihed man nyder, naar man saa at sig
fattet er; jeg vil søge min Glæde og min Nydelse i Taal men ikke i det
Skal, og jeg tør dog kæmpes med i Tålmodighed med Mange, der leve i Oaerhed

9 Maj

Gjendige ere de Efterretninger, vi i disse Dage modtage om den store Plu-
brand i Blankenburg. — Ved reise Thorall Lassus til Tyskland. — Tommer kommer
maaskee min elskede Moder hørtlig for at se, ogsaa vil jeg hjælpe meget paa mig.

10 Maj

Tommeres børn Mads og Louise fra Kallundborg, og vi er her i et Hjem
som kan kaldes os hyggeligt og ventligt, som hin den elskede Kone der boer.
Mange tunge Dage har vi haft, men hendes Sind er blødt og hjertligt allige-
vel, og maatte hun lange leve med os. Det er rent, at hun boer i Kastel-
let, hvor til hørte sig saamange Barndomsveninder.

11 Maj

Moderes Ankomst hertil vil vist give, at jeg min spællere kommer ind
i Selskab end tilforn. Det er maaskee for mig at lægge Mærke til
hvordan jeg i saa Henseende har haft det i de 5 Vintre, jeg har tilbragt
her i Bøien paa egen Haand, siden mine Fædres flyttelse til Frederiks-
værke. Den første Vinter boede jeg hos Jørgen i Kastellet, og kom aldrig
ind til andre end Leidebrins og Kessæs; den næste Vinter lidt
mere, da jeg boede i Nigs boder og saaledes er det gaaet fremad indtil
den efterhaanden kom i mange Familier og indvolden i lange Par-
ter næsten hver Aften var inde. Men i Forstningen, naar jeg blev
helt i Selskab syntes jeg, at jeg skyldte Vert og Vertinde at gaae hen
til dem med et minntent Ansigt, som til en Vest, som jeg i Selskab
skulde være, men altid fik jeg en spand Vand over hovedet for at
afkøle min uindvornelige Varme, barnagtige Glæde, og det hjalp
Da ogsaa saa vel, at jeg lærte Selskab var mere til at kjende sig
ved end til at more sig i. Men efterhaanden har jeg lært, at man
for gaae ganske liggyldig derhen uden mindste Forandring til det Ple-
le eller til den Enkelte, og vi har jeg til moret mig, fordi jeg ikke